

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

↻ Huzurî ↻ Tacettin Şimşek ↻ M. Nihat Malkoç
↻ Leyla Yıldırım ↻ Halit Yıldırım ↻ Maruf Özülkü
↻ Ali Kemal Yiğit ↻ Fatih Kandemir ↻ Mehmet Pektaş
↻ Hikmet Özdemir ↻ Celil Çinkır ↻ Nuri Kahraman
↻ Kadir Köse ↻ Hakan İlhan ↻ Zekeriya Çakabey
↻ Hacı Musa Tuncer ↻ Osman Gazi Tura

53. Sayı Temmuz 2022

❖ Mehmet Pektaş

Kordonu Kesilmeden Konuşan Bebek

Dedikodu kazanı kaynıyordu. Parklarda ve cami önlerinde ihtiyarlar; kapı önlerinde, çarşıda pazarda kadınlar; kahvelerde erkekler hatta okullarda çocuklar bile birbirlerine bu olayı anlatıp duruyorlardı. Kimileri bu iddiaya hiç mi hiç inanmazken kimileri bunu kıyamet veya büyük bir felaket habercisi olarak yorumluyordu: Devlet hastanesinde doğan bir bebek, doğar doğmaz konuşmuştu.

Çamaşırları yıkayıp evi toplamaya başlayan Neriman Hanım, pencereden oturma odasının yazgılarını çırpıyordu. O esnada yan binadaki Şerife Hanım elindeki ot süpürgesiyle balkonu yıkıyordu. Neriman, Şerife'yi görünce:

“Kolay gelsin komşu!” diye seslendi.

Şerife Hanım, eli belinde doğruldu.

“Sağ ol bacım sana da kolay gelsin.”

“Ben de sana telefon açacaktım. Duydun mu haberleri?”

“Duymaz mıyım? Biliyorsun abim hastanede güvenlikçi, o söyledi.”

“O görmüş mü?”

“Görmeye ne gerek var, herkesin dilinde! Başımıza bir gelecek var ama hayırlısı?”

“Ağzını hayra aç kız?”

Altlarında mini şort, üstlerinde göbeği açık tişört olan iki kız bağıra bağıra telefonla konuşarak yoldan geçiyordu. Komşular sestten birbirilerini anlayamadıklarından onlar geçinceye kadar susmak zorunda kaldılar.

Kızlar köşeyi döndükten sonra Şerife:

“Baksana şunlara her tarafları açık. Faiz, haram desen gırla... Herkeste bir doyumsuzluk var. Millet azıttı iyice. Böyle olunca bir tokat gelir tepeden.”

O sıralarda caminin önünde namaz vaktini bekleyen cemaat de hararetili hararetili bu iddiayı konuşuyordu.

DSİ emeklisi Nuri:

“Valla doğru kardeşim. Bir bebek daha anasının karnından çıkarılır çıkarılmaz, daha kordonu bile kesilmeden konuşmuş.” dedi.

Emekli öğretmen Rüştü elini salladı:

“Bırakın kardeşim bu işleri! Yok çocuk doğar doğmaz konuşmuş da yok şöyle de yok böyle de... Hani görüntüsü?”

Belediyeden emekli Hüseyin:

“Boşa laf çıkmaz Hoca. Görüntü yok diyorsun da hastaneden bir kişi de çıkıp yalanladı mı? Böyle bir şey yok.” dedi mi?

Memur emeklisi Ömer:

“Bizim komşuya emmisinin oğlu video göstermiş. Komşu çok ısrar etmiş at şu videoyu bana diye. Adam Valiliğin talimatı var deyip atmamış.”

Emekli öğretmen Rüştü:

“İnternette videodan bol ne var.” dedi.

Hacı Salih'in tepesi atmıştı, bastonunu yere vurdu:

“Sen inanmazsan inanma Rüştü. Vaktiyle de böyle bir laf çıkmıştı. Arkasından depresyon oldu.” dedi.

Hacı Osman da arkadaşına destek çıktı:

“Doğru valla, bizim çocukluğumuzda da böyle bir laf dolandı. Haftasına varmadan depresyon oldu. Hiç hayra alamet değil bu.” dedi.

Tartışmaya hiç katılmayan imam sessizce telefon oynuyordu.

Rüştü öğretmen:

“Hoca sen de bir şey söylesene, bırak şu telefonla oynamayı.” dedi.

Genç imam başını kaldırdı:

“Normal zamanda hiçbiriniz kafanızı telefondan kaldırmıyorsunuz. Ben oynayınca mı suç oldu?” dedi.

Hacı Salih:

“İmam Efendi, söyle bakalım dinde bunun yeri var mı?” dedi.

İmam, telefonunu cebine soktu:

“Telefon oynamanın mı?” dedi.

Memur emeklisi Ömer:

“Yok devenin Adidas spor ayakkabısı... Hoca biz bir saattir ne konuşuyoruz?” dedi.

İmam:

“Ne konuşuyorsunuz?” dedi.

Hacı Salih:

“Hastanede bir çocuk doğar doğmaz konuşmuş, duymadın mı?”

İmam:

“Ha onu duydum tabii. Duymayan mı var?” dedi.

Ahmet dayı:

“Kitap bu konuda ne der hoca?” dedi.

İmam seyrek sakalını şöyle bir kaşdı:

“Olmayacak şey değil. Hz. İsa, bebekken konuşmuş. Kur'an'da da geçer.” dedi.

Rüştü öğretmen:

“Hz. İsa koskoca bir peygamber... O başka bu başka.” diye karşı çıktı.

Rüştü'nün itirazları diğerlerini kızdırıyordu.

En fazla da Hacı Salih, kızılıyordu ona. Elindeki bastonu yere vura vura Rüştü'yü ikna etmeye çalışılıyordu. Bu yeterli olmayınca da hop oturup hop kalkılıyordu. Sonunda imam devreye girdi:

“Yok mu hastanede tanıdığınız bildiğiniz doktor, arayın sorun?” Bu defa herkes birbirine bakıştı.

Ömer, Rüştü'ye seslendi:

“Hoca senin oğlan doktor değil miydi?”

Rüştü gururla kafasını salladı:

“Doktor doktor ama Kayseri'de...” dedi.

Ahmet dayı:

“Hele ara bakalım, Belki buralarda tanıdığı vardır.”

Rüştü, gönülsüz görünerek:

“Yahu şimdi müsait değildir.” dedi. Ağır hareketle telefonunu çıkardı. Sesi de dışarı verdi.

“Alo”

“Alo n'aber oğlum?”

“İyidir baba. Çalışıyorum. Acil bir şey yoksa sonra arayayım, olur mu?”

“Acil değil oğlum da şu bizim hastanede bir bebek doğar doğmaz konuşmuş diyorlar. Burada tanıdığın kimse var mı? Müsait olduğunda aslı astarı var mı diye bir sorsan... Bizim cami cemaatini bunun saçmalığına ikna edemiyorum.”

“Ha baba, biz de duyduk olayı. Haber doğru. Bebek konuşmuş. Doktor arkadaş bizzat şahit olmuş. Videosu da varmış hatta. Basına veriyorlar.”

Rüştü öğretmen, kekeleyerek:

“Tamam oğlum.” dedi ve telefonu kapattı. Yüzünün rengi atmıştı, ne diyeceğini bilemiyordu.

Hacı Salih başta olmak üzere herkesin yüzünden haklı çıkmanın sevinci okunuyordu.

“Ne oldu Hoca? Hani böyle bir şey yoktu.” dedi Salih.

Bu sırada merkezi sistemden ezan okunmaya başladı. Cemaat yavaş yavaş içeri yöneldi.

Mahalle kahvesinde de gündem aynıydı. Herkes birbiriyle bu konuyu konuşuyordu. Kimisi hastanedeki bir tanıdığından, kimisi sağlık müdürlüğünde çalışan bir yakınından duymuştu olayı.

Şakir, elindeki sinek 5'lisini yere atarken:

“Feys'te meyste her yerde bu haber dolanıyor. Bebek konuşmuş.” dedi.

Necati, yerdeki desteden çektiği kâğıdı, diğer kâğıtların yanına koymadan tekrar yere attı:

“Allah sonumuzu hayretsiz. Hiç iyi zamanda değiliz.” dedi.

Cama yakın sandalyelerden birinde telefonunu kurcalayan orta yaşlı kel kafalı bir adam, masadakilere kulak misafiri oldu:

“Birader şu oyun işini falan bırakın. Başımıza taş yağacak.” dedi.

O sırada elinde tepsiyle ocaklıktan çıkan çaycı: “Sana ne be kardeşim! Oynayan oynasın. Korona zamanı oyun oynanmadı, anamız ağladı.” dedi.

Aynı adam:

“Korona da Allah'ın bir âfetiymiş zaten. Ne demişler kula bela gelmez, Hak yazmadıkça...”

Öbür taraftan şapkalı birisi lafa katıldı:

“Şaka maka, arkadaş doğru söylüyor.” dedi.

Çaycı, masalara çayları koyarken adamlara laf yetiştiriyordu:

“Lan oğlum, dedikodu bunların hepsi. Bir zamanlar Tan gazetesi vardı.”

Kâğıt oynayanlardan Cabbar, Tan gazetesini duyunca başını kaldırdı. Sırıtarak:

“İyi bilirim o gazeteyi. Gençliğimizde aboneydik.” dedi.

Ramazan, elindeki kâğıdı sertçe yere çaktı. Gülererek:

“Ben de bu adam neden bu kadar kültürlü diyordum.” dedi.

Cabbar:

“Valla ben daha çok resimlerine bakardım. Ancak bu kadar kültür yapabildim, bir de yazılanları okusam profesör olurdu.” dedi.

Şakir:

“İkinci bir Haydar Dümen olurdu o zaman. Cabbar Dümen.” dedi. Herkes gülmüştü.

Çaycı:

“Tan'da da çıkardı böyle haberler. Yok, sakallı bebek doğmuş. Yok, bayramın ikinci günü kıyamet kopacak demiş. Hani nerede 40 sene geçti?”

Kel kafalı, yerinden kalkıp çaycıya doğru yaklaştı:

“Bak işte, haber sitesine de düşmüş. Devlet Hastanesinde Konuşan Bebek iddiası.”

Olayın haber sitesine düşmesi çaycı da dâhil herkesi ürpertmişti. Kimileri ‘Hangi site, biz de bakalım?’ dedi, kimileri, kel adamın başına toplandı. Kel adam, haberi tane tane okumaya başladı.

“Devlet hastanesinde geçtiğimiz gün sabah saatlerinde dünyaya gelen bir erkek bebeğin doğar doğmaz konuştuğu iddia edildi. Şehirde hızla yayılan haber konusunda hastane yetkilileri sessiz kalmayı tercih etti. Muhabirlerimizin ulaştığı baba, çocuğun yeni doğan ünitesinde olduğunu iddiayı doktorlardan duyduğunu, çocuğunu henüz konuşurken görmediğini söyledi. İl Sağlık Müdürlüğü yetkilileriyle olayla ilgili incelemenin devam ettiğini söyledi. Bakanlıktan isminin açıklanmasını istemeyen bir yetkili, olayı doğrularken ilerleyen saatlerden resmi bir açıklamanın yapılacağını bildirdi.”

Kel adamın başında toplananlardan biri:

“Yav hepten kafam karıştı arkadaş. Konuşmuş mu konuşmamış mı bebek?” dedi.

Başka bir adam:

“Şu kanalları bir gezin bakalım. Belki bizim olaydan bahseder.” dedi.

Birkaç saat içinde haber tüm ülkeye yayılmıştı. Hatta kanalın birinde bir tıp profesörü, bir ilahiyat profesörü birkaç da gazetecinin konuk olduğu bir program bile yapıldı. Olayın tıbbi ve dini boyutları tartışıldı.

Konu ülke gündemine taşınınca hastanenin bir açıklama yapması zorunlu hale gelmişti. Biz-zat sağlık bakanı, başhekimini arayarak halkın bilgilendirilmesini istedi.

Başhekim, yanına yeni doğan servisinde çalışan sağlıkçıları ve doğumu yaptıran doktoru da olarak kameraların karşısına geçti:

“Sevgili basın mensupları, Sayın Türk halkı, hastanemizde geçen pazartesi sezaryenle başarılı bir doğum gerçekleştirilmiştir. Bebeğin tüm hayatı fonksiyonları yerindedir. Tedbir amaçlı olarak yeni doğan ünitesinde tutulmaktadır. Günlerdir tüm ülkece konuşulan iddialar doğrudur.”

Muhabirlerden birisi atıldı:

“Yani bebek doğar doğmaz konuştu mu?”

Başhekim:

“Evet, sevgili basın mensupları, tıp tarihinde benzeri görülmedik bir şekilde bebek doğar doğmaz, kordonu bile kesilmeden konuştu.”

Gerek olayı takip eden basın mensupları gerekse televizyondan açıklamayı dinleyen halk, büyük bir şaşkınlık yaşıyordu. İlk şoku atlattıktan sonra bir muhabir sesi titreyerek sordu:

“Peki, ne dedi?”

Başhekimin günlerdir bu olayla ilgilenmekten dolayı sınırları bozulmuştu. Bir an kameralar karşısında olduğunu unutup cevapladı soruyu:

“Ne diyecek eşek sıpası, ‘Telefon nerde?’ dedi.”

Herkesin ağzı bir karış açıldı. Bir muhabir:

“Sonra?” diye sordu.

Doktor hafifçe öksürdü:

“Pardon, biraz yorgunum da... Ne diyordum?”

Evet, bebek doğar doğmaz ‘Telefon nerde?’ dedi ve başladı ağlamaya.”

Başka bir muhabir merakla:

“Peki sonra ne oldu?” diye sordu.

Başhekim:

“Lan ne olacak? Verdik telefonu ağlamayı kesti. Sonra da bize hastanenin wifi şifresini sordu.”

“Şimdi ne yapıyor?”

“Ne yapacak? Daha bir damla süt bile içmedi, oyun oynuyor.”

❖ Hikmet Özdemir

Hayyamca İyilikler

Gök, toprak kokarsa,
Ne gelir elden.
Dünyaya gelince,
Yaşanır “bilinmeden.”

“Haydi bin yıl daha
uzattım ömrünü.”
derse, Rabb’in.
neler yapabilirsin ki?

Ayrılmam dersin
sevdiklerinden...
vazgeçmelisin;
maldan, mülkten...

“Maşuk’una”
kavuşmak için:
gök, toprakla birleşince,
ruhun uçacaktır sevincinden.

Son bir iyilik edecekler
sana dostların:
dikecekler toprağına iki kavak.
serin serin yatasın diye.

“Yaşarken de
sevmelisin dünyayı.”
iyilikleri bırakınca dünyada;
işte o zaman, huzurdasın ahirette.